

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

Deze tekst is afkomstig van de online bibliotheek op www.denieuwetoneelbibliotheek.nl.

De rechten, inclusief en met name de rechten voor uitvoering, liggen voor alle teksten bij de auteur en het is dan ook verplicht om voor elke vorm van uitvoering toestemming bij de betreffende schrijver aan te vragen. Voor elke schrijver is het van groot belang om te weten of zijn teksten worden uitgevoerd, dus neem alstublieft bij elke lezing, encenering, bespreking in het onderwijs e.d. even contact op met de auteur! Het contact adres voor deze tekst is:

Schrijver	Moniek Merkx
Titel	Alleen op de wereld â€“ boekbewerking
Jaar	2009
Uitvoering	Maastheater / MAX / Moniek Merkx

Copyright (C) 2009 by Moniek Merkx

Alleen op de wereld (januari 2014)

Deel I, Proloog

(Introductie van de code voor op het podium. Fries hangt naar beneden op kniehoogte. Acteurs komen een voor een op als ze tekst hebben. Staan in rij. Dansers rollen/kruipen onder fries door)

Opkomst Djurre: The Road is Rock.

(In einde 1ste couplet: komen Romana, Imke en Maud op)

Romana: Het verhaal van Alleen op de wereld is een lang verhaal.

Imke: Het duurt eigenlijk uren. Dagen. Nachten.

Maud: Weken. Maanden. Jaren.

Romana: Lang dus. Maar wij hebben maar een avond/middag/ochtend, dus we vertellen niet alles.

Imke: Je zou misschien ook in slaapvallen als we alles vertellen.

Romana: Want in de tijd dat dit verhaal geschreven is, hadden de mensen nog geen televisie, dus moest alles in woorden worden verteld. Ook hoe alles eruit zag. Zal ik een stukje voorlezen?

Maud: Vind ik niet perse nodig.

Romana: Kijk dit is prachtig. : Het dorp waar ik mn jeugd heb doorgebracht is een van de armste dorpen uit Midden Frankrijk. Die armoede heeft het niet te wijten aan de luiheid of lusteloosheid van zijn inwoners, maar aan zijn ligging midden in een weining vruchtbaar gebied..... de bodem heeft er geen diepte.... En op de hoger gelegen vlakten doet de geure wind de schamele boomgroepjes verschrompelen die hier en daar hun gekronkelde en gefolterde takken verheffen. Die woorden, die taal!

Jose: En dat vertellen we nu dus allemaal niet.

Maud: Dat moet je er zelf maar bij verzinnen.

Imke: En trouwens we vertellen sowieso meer niet dan wel.

Djurre: stuk Road is Rock. (Begeleid door Remco. Dansers komen 1 voor 1 onder de fries door naar voren. Sluiten aan in de rij)

Maud: Dit is vooral het verhaal van Remi. En Remi is een vondeling.

(Art: gaat op de grond liggen)

José: Als jullie het woord vondeling horen waar denk je dan aan?

Imke: Iemand die gevonden is.

Maud: Ja simpel.

Jose: Ik deed gewoon even publieksonderzoek

Romana: het zit in het woord, gevonden en dan ling

Maud: dat weten ze wel hoor, het is voor 8 plus

Jose: ok, helder

Imke: Een vondeling is gevonden.

Jurriën: Niet geboren?

Romana: Wel geboren, iedereen is geboren.

Jose: Hij niet

Romana: maar dan zonder dat ie weet waar, waarom en bij wie.

Maud: Ik ben Remi!

Allen: En ik ook, en ik en ik en ik ook.

Duarte: (in het portugees): ik ben Remi

Jose: En hij zegt in het Portugees dat hij ook Remi is. Io soy Remi.

Imke: (over Djurre) en hij is ook een echte Remi.

Maud: (over de muziek, cue: "pocket") We zijn allemaal soms Remi, maar nu ben ik het.

Jurrien: (over Ines) En zij, is het ook.

Maud: Ik lag daar ineens op een plek. (gaat op de grond liggen) In een zwanendonzen manteltje.

Djurre: stuk Road is Rock

(Art: doet t zwanendonzen manteltje)

Imke: Ik vind het nu al meteen zielig.

Romana: Klopt, het is een zielig verhaal. Ik hou van zielige verhalen, dat je zo lekker op je gemak in een hoekje kan zitten en dat er dan een traan over je wang kan biggelen. Biggelen vind ik een mooi woord trouwens.

José: Zielig okay, maar ook spannend. Stel je voor : je ouders zijn je ouders niet.

Imke: Ik heb dat vaak gedacht toen ik kind was. Hoe kan die luie man met die dikke buik nou mijn vader zijn? Of die vrouw die steeds maar loopt te zuchten en te steunen?

Jurriën: Ja mijn moeder moppert altijd terwijl ik zelf heel vrolijk ben.

Art: Nou ...

Maud: Jij bent soms heel negatief

Romana: (tegen Maud die daar nog ligt) Stel je voor: Je bent gewoon ergens gevonden , opgeraapt.

(Maud staat op en springt in armen Romana, Anastasiia springt in armen Imke en Ines in armen Art)

(cue "goed": muziek stopt)

Maud: Goed ik ben opgeraapt door moeder Barberin.

José: Nee door vader Barberin (Jose doet mutsje op) (Maud springt in de armen van José, maar hij stopt haar voordat ze kan springen. Anastasiia springt in armen Duarte, Art bij Jurrien, Ana bij Ines. Jose zegt zoiets als nee ik moet je oprapen, Maud gaat weer liggen) Ja, nee je moet liggen en dan raap ik je op. Kijk, daar ligt een leuk kind met een zwanendonzen manteltje. Ik krijg vast een beloning als ik dit kind weer naar z'n echte ouders breng. Die mensen zijn vast heel rijk.

Romana: In ons dorp hebben kinderen geen zwanendonzen manteltjes, alleen maar boeren kielen.

Jurriën: Laat eens zien dat zwanendonzen manteltje?

Imke: Neehee dat komt pas in het 4de deel. We gaan naar Chavanon. Het dorp waar Remi tot z'n 8ste jaar woont.

(Djurre, Maud, Jose af)

(Fries gaat naar boven, er komt een wolkenprojectie. Huisje wordt opgebouwd door dansers, links achter)

Deel II, Thuis

(Beweging in cirkels bij moeder Barberin thuis. Kindertijd. Blauwe lucht met kleine wolkjes)

1.Intro

(Jurrien valt om zet eerste stapjes, wordt groter, voetballen, schot, begeleid door Remco)

Romana: Ja, ja, goed zo, etc

(Fries omhoog)

Imke: Remi groeit op bij moeder Barberin, want vader Barberin kan die ouders van dat kind helemaal niet vinden. Er is dus niemand die hem een beloning geeft.

José: (tegen Romana) Vrouw...

(iedereen rent naar links, Romana en Jose gaat in het huisje)

Imke: zegt vader Barberin, tegen moeder Baberin.....

José: We zijn arm. Ik ga naar Parijs om daar m'n geluk te zoeken.

Romana: jerome...nee.

Jose: Ik stuur je af en toe een zak met geld. Dag!

(we zwaaien José uit, loopt weg over de diagonaal. Dag, dag)

Maud: Die is mooi weg! Ik vind mijn vader niet zo'n prettige man.

Imke: Nee

Jurrien: Hij heeft zo'n harde stem.

Imke: Hij is gewoon lomp.

Maud: Ja....

2. Het schoolplein

Jurriën: Ik, als Remi, weet nog niet zoveel, dus ben ik gelukkig, ook al word ik soms gepest, als Remi dus.

Imke: Tikkie! Neehee later.

Djurre en Remco: 5/8 – speelplaats: impro-klappen-impro-klappen- tekst v Maud en Imke

(choreografie van spelende kinderen, bokspringen, tikkertje, kaatsenballen, hinkelen, hoepel, touwtje springen, stampen, rennen:)

(Jurriën wordt geduwd, laten hem struikelen en wordt gepest)

(cue Maud: na 2e keer klappen, over de muziek)

(iedereen cirkelt om Jurrien heen)

Maud: (sist tussen haar tanden) Jij hebt lelijk steil haar zeg, en dun. Jij hoort hier niet....

Imke: Ze hebben jou zeker onder de strijkbout gelegd met dat lange lijf.

Maud: Waar is jouw vader.... kind! Jij hebt niet eens een vader.

Jurriën: Wel! Ik heb wel een vader. Die is in Parijs.

Maud: Mijn moeder zegt dat jij geen vader hebt.

Imke: Haar moeder zegt dat jij geen vader hebt.

Jurriën: Jouw moeder weet niks en is een sukkel.

Maud: Nou zeg....

José: Iedereen heeft een vader.

Maud: Ja een zaadjesvader maar niet een die voor je zorgt.

José: Wel.... hij stuurt iedere maand geld.

Imke: Dat zou je anders niet zeggen als je die stomme broek van jou ziet.

(ruzie/muziek stopt)

Romana: In het dorp waar Remi opgroeit zijn ze soms wat simpel, ze denken alleen maar: die is anders dus die is dom, nou ja wat kan jou dat schelen. Iedereen is anders!

3. Bij moeder Barberin

Maud: Maar eerst weet ik het niet.

Imke: Wat weet je niet?

Maud: Dat moeder Barberin niet mijn echte moeder is. Ik ben nog klein dus ik weet sowieso niet zoveel. Ik ben gelukkig met de pannenkoeken.

(Huisje wordt verplaatst naar midden. Iedereen in het huisje, brengt spullen voor de pannenkoeken)

Romana: Moeder Barberin bakt de beste pannenkoeken van de hele omgeving. Zelfs als ze soms geen eieren heeft, maakt ze er toch nog iets van. Lekker dun en smeug.

(tussendoor, terzijde repetitief) Imke: Smeug? Nee juist niet, knapperig. Een pannenkoek hoort knapperig te zijn.

Maud: Wie zegt dat?

Imke: Mijn moeder. Ik bedoel mijn echte, echte moeder, van mij dus in het echte leven.

Remco: Sommige kinderen hebben meerdere moeders wist je dat? Ik heb bijvoorbeeld een moeder, een stiefmoeder en een bijmoeder, althans dat is dus de tweede vriendin van mijn vader, want toen ik nog thuis woonde had hij een andere vrouw dat is dan mijn stiefmoeder. En dan de buurvrouw mijn vader is later met haar gegaan dus is zij eigenlijk een soort van bijmoeder, want ze bemoeit zich overal mee.

José: He hallo. Zullen we verder gaan?

Imke: En we hebben een dier in onze tuin. (Cue Djurre:like a baby) (Jurrien doet koe) dat ziet er zo uit. Raden..wat voor dier is hetWelk dier, raden.. Lief hè? Onze koe geeft melk en boter én eieren. (Anastasiia melkt de koe, toveren een ei uit z'n mond en bakken pannenkoeken.)

(De groep zingt Like a baby)

4. Komst vader

Wolken waaien lucht wordt donkerder

José: Zo! (iedereen stil) En dan kom ik terug.

Jurriën: En wie ben jij?

José: Vader Barberin.

(Iedereen schrikt, rent uit het huisje en probeert zich achter de muren te verbergen)

José: Zeg jij bakt pannenkoeken, wat een onzin. Jij denkt dat als ik dertig mijl heb gelopen dat ik dan genoeg neem met een pannenkoekje?

Romana: Ja, nee, sorry.... Barberin ben jij het?

José: Ja wie anders....En wie is dat?

Romana: Dit is Remi....

(alle Remi's lopen op hem af, willen hem een hand geven, Barberin wil ze niet groeten. Iedereen loopt langzaam om het huisje heen)

José: Je had me gezegd....

Romana: Ja dat is zo, maar....Het is niet waar, omdat....

José: Het is niet waar, niet waar..... En nu een goed maal, vrouw. Weg met die pannenkoeken...

Romana: We hebben niks anders.

José: Hoezo niks anders? Ik zie dat je uien hebt. En je hebt boter. Vier uien in de pan met wat boter en je hebt een lekkere soep. Haal die pannenkoeken uit de pan (hij gooit de pannenkoek op de grond)en fruit er de uien in.

(Romana: pakt een klein stukje boter en doet dat in de pan)

José: Wou je van dat piep stukje boter, soep maken? Hier! (hij gooit t hele pakje in de pan) En jij, in plaats van daar te staan als een standbeeld zou je de borden op tafel kunnen zetten. (José gaat aan tafel zitten. Romana komt terug met kan en mok om hem te drinken te geven, de anderen brengen soepkom en lepel, ze staan allen om hem heen) Wat is dat kind mager. Eet hij te weinig.

Romana: O nee! Hij eet heel goed.

José: Jammer! Als hij nou nog weinig at.... Dus jij houdt van pannenkoeken?

Imke: Ja vader.

José: Verwend kind.

Imke: Maar nu hoeft ik ze niet hoor want ik heb toch niet zo'n honger.

José: Geen honger, ga dan maar zonder eten naar bed. En meteen slapen jij, want anders zwaait er wat!

(Jurrien, Maud en Imke op de rand van het toneel)

Imke: Ik lig in bed..... mama mama mama 2x

José: Slaap je al mormel?

Romana: Ja natuurlijk, hij slaapt, zodra hij ligt, slaapt hij, het is zo'n lieverd. Je kunt vrijuit spreken, je hoeft niet bang te zijn dat hij je hoort.

José: Ik ben bij het werk van de steiger gevallen en heb mijn hand en mijn voet verbrijzeld. Maar de rechters zeggen dat het mijn eigen schuld is, dus de baas hoeft niks te betalen en toen heeft de baas me zo ontslagen. Zomaar ineens. Geen cent meegekregen. We verkopen de koe.

(run Art)

Jurrien: Nee niet de koe!

José: Dan kunnen we voorlopig nog leven maar dat jong moet het huis uit. Dat had sowieso al moeten gebeuren. Je had me toch al beloofd hem naar het vondelingenhuis te brengen.

Romana: Ja, maar ik kon het niet. Hij werd ziek toen ik het wilde doen.

José: Ziek?

Romana: Ja, ziek, dat is niet het moment om een kind naar het tehuis te brengen en hem daar te laten sterven.

José: En toen ie beter was?

Romana: Hij was niet meteen beter. Na die ziekte kwam weer een ziekte en toen nog een... Hij hoestte zo erg, zo is ook onze eigen jongen gestorven. Ik had het gevoel dat als ik Remi weg zou brengen dat hij ook dood zou gaan.

José: Maar daarna?

Romana: Nu ik zo lang had gewacht, kon ik nog wel wat langer wachten.

José: Hoe oud is hij nu?

Romana: Acht.

José: Goed, dan zal hij op z'n achtste gaan waar hij allang had moeten wezen.

Romana: Barberin dat kan je niet maken!

José: Dat kan ik niet maken? Ik kan alles maken!

Romana: Ach wat heeft Parijs jou veranderd. Vroeger was je niet zo.

José: We hebben geen geld meer, moeten we soms een kind onderhouden dat niet van ons is?

Romana: Het is van mij.

José: Dit is geen boerenzoon. Ik heb hem eens goed bekeken maar hij is mager, die armen, die benen, nee daar hebben we niks aan.

Romana: Hij is het mooiste kind in de wijde omtrek.

José: Ja mooi, nou en? We kopen niks voor die schoonheid. Hij is een stadskind.

Romana: Hij is flink. Hij zal later voor ons werken.

José: Ja maar voor het zover is zal ik voor hem moeten werken en ik kan dus niet meer werken.

Romana: En als zijn ouders hem op een dag komen opeisen, wat zeg je dan?

José: Hij heeft geen ouders anders waren die hem allang komen zoeken. Ik ben een ezel geweest alleen omdat hij dat zwanendonzen manteltje aan had dacht ik: o die ouders zullen hem wel zoeken, nou mooi niet! Misschien zijn ze wel dood!

Romana: En als ze dat niet zijn? Als ze binnenkort naar hem komen vragen?

José: (loopt naar voren) Mijn hemel wat kunnen vrouwen toch koppig zijn... Dan sturen we ze door naar het tehuis. En nu genoeg gepraat. Ik ga. Dag. (staat op loopt weg, diagonaal, stilte)

Romana: (tegen Imke) Slaap je Remi?

Imke: Nee.

Romana: Heb je alles gehoord?

Imke: Gelukkig is deze man niet mijn echte vader.

Romana: Nee hij is niet jouw vader.

Imke: Maar jij bent dus ook niet mijn echte moeder.

Romana: Nee ik ben niet je echte moeder, maar ik hou van je, alsof je mijn echte kind bent.

Imke: Ik ook van jou.

Romana: wat zeg je, ik versta je niet etc.

Maud: En vanaf dat moment was alles anders. Ik wist het. Eerst was ik een kind en toen ineens niet meer. Ik moet het huis uit.

5. Markt

(Huisje wordt afgebracht door Romana, Imke en Maud. Diagonaal naar achteren. Wolken waaien harder. Overige Remi's lopen achter José aan.)

José: Zo joch kom mee. We gaan eens even wat rond kijken. Kom mee, achter me, tjop,tjop, wat doe je hier, loop door. Eens kijken wie wil er misschien dit kind kopen? Hij is nogal mager maar hij kan goed lopen en hij kan goed dansen en tja wat kan jij allemaal joch?

(dansers draaien rondjes, toont ledematen, laat zichzelf zien)

Jurriën: Misschien mensen aan het lachen maken of

Imke: Laat me nog even bij moeder Barberin blijven.

Maud: Ja nog even, ik ben nog jong, ik kan nog niks.

José: Je kan werken.

Romana: Misschien wil ik hem wel.

José: Wie ben jij?

Romana: Vitalis

José: En wie is dat?

Romana: Een rondreizende theatermaker. Met een lange baard, drie honden en een aap. Wat kost dat kind?

José: Kijk eens hoe sterk hij is, sterke armen, goed gevoed.

Romana: Deze jongen lijkt me niet bestand tegen vermoedenissen en ontberingen.

José: Voel zelf, die benen zijn prima in orde, hier voel maar. Een heel stevig kind is het. (zacht) Sta er niet zo sukkelig bij, lachen.

Romana: Het is een stadskind. Hij is van geen enkel nut. Ik geef ieder jaar twintig frank voor hem.

José: Veel te weinig. Hij kan werken als de beste, echt waar.

Romana: En waarom wilt u dan van hem af?

José: Als ik hem naar het tehuis breng krijg ik meer.

Romana: In een tehuis betalen ze alleen goed als een kind kan werken.

Maud: Ik wil niet naar een tehuis.

Romana: Terecht jongeman want daar slaan ze de kinderen. Dan kan je beter met mij mee gaan.

José: Maar misschien krijgt u nog een beloning als u z'n echte ouders terugvindt.

Romana: Dat is jou toch ook niet gelukt? Zeg jij het maar jochie....Met mij mee of naar een tehuis?

Maud: Ik weet het niet.

Romana: Dan zullen wij het voor jou beslissen, dertig frank.

José: Veertig.

Romana: Tweeëndertig.

José: Ach hou op. Hij is prachtig toch? Zevenendertig.

Romana: Hij kan nog niks, dat zie je. Vijfendertig.

José: Verkocht. (schudt handen met Romana)

Maud: En toen was ik verkocht. Je gelooft het of niet maar ik was gewoon verkocht als een stuk speelgoed,

Imke: als een knecht,

José: Als een stuk vee als als als als....

Maud: Moet je je voorstellen....van de een op de andere dag ben je niet meer van je moeder maar van iemand anders.

Jurriën:Van een vreemde, een man met een baard.

Imke: Moet je je voorstellen!

Maud: Ik ben bang.

Jurriën: Ik ook.

6. Over de heuvels

Imke: Ik ben bang van die honden. Ze grommen als ik één verkeerde beweging maak.

(Art, Anastasiia en Duarte blaffen)

Jurriën: Ik ben bang van die man met die baard.

Imke: Wat moet die kunstenaar van me?

Maud:Maar ik vind het wel leuk dat hij een aapje heeft onder z'n jas.

(Ines doet aapje bij Romana)

Imke: Ja wel een grappig aapje.

José: En toen liepen we.

Imke: Uren, dagen, nachten.

Maud: Weken, maanden, jaren.

José: Zonder om te kijken.

Danser: Ik heb pijn aan mijn voeten.

Jurriën: Niet om kijken.

Maud: Nee, niet om kijken. En toen keek ik toch om en toen zag ik moeder Barberin.

(Romana doet dramatische moeder Barberin ontdekking dat Remi weg is)

Maud: (zwaait) Maar ik kon niks zeggen want ik was al ver weg .

(iedereen zwaait)

(Djurre: Mothers last words.)

(iedereen rug zaal. Cue Duarte: "home". Cue Romana: " guide you")

Avond valt. Uil. Begin bewegen fries.

Deel III, Op weg

(Een lange, droevige loopsequence. Met open, minimale muziek die verbinding maakt tussen de scènes. Gevoel van lengte, duur. Alles vanuit lopen. Fries lager met veranderende wolken muziek: 10/8ste)

1. Avond valt

(Het wordt donker/nacht)

Maud: Meneer Vitalis niet zo hard. (ze kijken allemaal om)

Imke: Kan ik nog terug meneer Vitalis?

José: Meneer Vitalis waarom heeft u mij gekocht? Wat gaat u met mij doen?

(iedereen kijkt steeds treuriger)

Imke: Vitalis geeft geen antwoord.

José: Ai die honden. (Capi, Zerbino en Dolce blaffen weer) Ja ja ik loop al door.

Jurrien: Zijn we er bijna, zijn we er bijna, bijna, hoelang is het nog, nog even, nog meer dan even, nog een uurtje, zijn we er bijna?

José: (stapt eruit) Nee sorry hier kunt u niet logeren.

Romana: Goedenavond.

Maud:(stapt eruit) (blaft) Weg hier jullie, wij willen geen landlopers.

Imke: Het wordt donker.

Romana: Komt goed jochie.

Imke: (stapt eruit) Ja hallo zeg wat denk je wel, rare Italiaan met je gevaarlijke honden...wij willen hier geen buitenlanders....

Romana: Het spijt me. Ja, nee meneer... ik begrijp u, adieu.

José: Hoe zien ze dat u een buitenlander bent?

Imke: Hoe kan het dat u zo beleefd blijft Vitalis?

Romana:Tja ach we hebben nog brood jongens.

Maud: Ja honger.

Romana:(geeft allen een stukje brood) We moeten zuinig zijn. Iedereen neemt een klein stukje. En goed proeven.

José: Ik heb in geen tijden meer zulk lekker brood gegeten.

Romana: En vanavond slapen we in het mooiste hotel in de wijde omtrek. Hotel de sterrenhemel. Met de allerzachtste bedden, die je kent... van prachtig groen mos.

Jurriën: Het is zo stil hier.

Imke : Mama, mama, mama, mama 2x... (allen)

Maud: Ik mag niet huilen maar ik doe het per ongeluk toch.

(Art speelt Capi/hond die bij Remi komt, huilt en hijgt en de hand van Maud likt, troost. Slapend lopen)

muziek stil: iedereen slaapt. Loop gelijk

2. Lopen en slapstick

(Het wordt ochtend. Blauwe lucht met wolken)

(Ontwaken met vogelgeluiden Djurre begint weer te spelen .Art blaft goeie morgen)

Imke: (en Imke vertaalt) Goeie morgen zegt Capi en hij zegt ook: houd moed. Houd moed.

Maud: Capi is de baas van de honden. Hij lijkt op Vitalis met van die grijze borstels boven zijn ogen.

José: Ik vind Zerbino leuker (Duarte gromt). Ja rustig maar (Duarte gromt nog een keer) (Jose gooit stok)

Imke: Geef mij maar signora Dolce. (Anastasiia doet zielig klein hondje alleen, piepen en de anderen schuiven weg, als Anastasiia eraan komt)

Jurriën: We moeten geld verdienen met theatermaken en dan is het aapje Joli Coeur, mijn baas.

(overige acteurs af)

(Repetitie Joli Coeur en Remi. Jurriën is de domoor, samen met Ines. Aapje commandeert Jurriën. Eindigt in geruzie tussen de dieren, Capi probeert er tussen te springen. Romana haalt ze uit elkaar, goed zo Capi. Aapje wil het laatste woord, dat houdt ze/ie eindeloos vol. Romana tilt Ines op en zet haar weer neer)

3. Lopen, leren lezen en heimwee

(Wind komt op zetten)

Maud: Vitalis bent u wel eens in Parijs geweest?

Romana: Ja zeker.

Maud: Is het waar dat daar goud aan de bomen groeit?

Romana: Min of meer.

José: Waar gaan we nu heen?

Romana:Waarom vraag je dat?

José: Zomaar. Om het te weten.

Romana: Maar als ik zeg: we gaan eerst naar Aurillac en dan richting Bordeaux en vandaar naar de Pyreneeën, snap je het dan?

Maud:Nee, maar bent u daar dan geweest?

Romana: Nee.

Imke:En hoe weet u dan waar we nu naar toe moeten?

Romana: Kan je nog niet lezen Remi?

Imke: Nee.

Romana: Weet je wat een boek is?

José: Ja, nee, misschien, zo'n beetje, ongeveer.

José: Vitalis, staat er in boeken ook hoe je pannenkoeken moet bakken?

Romana:Weet je dat niet gewoon, uit je hoofd?

José: Ja, nee, misschien, zo'n beetje, ongeveer. Met melk.

Imke: Is lezen moeilijk?

Maud: Ik leer lezen en schrijven! L.i.e.v.e. mama, nee lieve mevrouw, nee lieve moeder Barberin. Hoe gaat het met u? Met mij gaat het goed. Groetjes, nee xxxjes Remi (Djurre komt bij haar staan)

(Imke, Djurre en Maud zingen stukje Like a baby)

Jurriën: Zou Vitalis zich wel eens wassen? Hij stinkt een beetje.

Maud: Ik denk niet meer iedere dag aan moeder Barberin.

Imke: Nee, maar nog wel om de dag.

Maud: Mijn armen en benen worden sterker.

Imke: We lopen iedere dag minstens acht uur achter elkaar.

Maud: Ja ik word minder snel moe.

Imke: En overal verdienen we geld met theatermaken

4. Circus en politie

Romana: We zijn nu in Toulouse. (Samen met Duarte in het Portugees) Dames en heren, hooggeëerd publiek mag ik uw aandacht voor de beste show van heel Frankrijk.

(de circusmuziek begint en we doen allemaal circuskunstjes. Met Joli Coeur en honden. Jongleren, turnoefeningen, acrobatiek, goochelen, door een hoepel, linten etc. Grote feestelijke circusact.)

Romana: Politie rennen! (iedereen rent af. Romana blijft alleen achter) Goedenavond. O zijn dat de regels? Sorry dat wist ik niet. Maar dit is toch de openbare weg? Ja nee sorry wij zijn natuurlijk maar nietige clowns. Nee we hebben geen vergunning. Maar ik mag hier toch wel staan. Ja zeg, hé! Wilt u niet aan me zitten? Hé afblijven alstublieft. Maar wacht. Hé au, niet doen.

(Ines komt terug)

Romana: Remi ik heb een vervelende mededeling voor je. Sorry. Vitalis moet twee maanden in de gevangenis blijven. Sorry. Je zult een tijdje voor je zelf moeten zorgen.

5. Droevig lopen

(Droevige versie van de muziek. Pre-echo van Sea Life, Djurre en Remco zingen koor.)

Eerst loopt Ines alleen. Dan lopen ze met zijn allen, hebben honger, zijn verdrietig, traag, twee passen vooruit een achteruit.

Maud: Ik heb geen brood meer.

Imke: Nee.

(Dolce jankt)

José: Ik heb nog twee stuivers.

Imke: Ja.

(Capi blaft, Zerbino jankt, Joeli Coeur piept: Banana banana banana)

6. Terugkeer Vitalis

(Er pakken wolken samen)

(Verstilling. Vertraging): Vitalis komt ze achterop, iedereen glimlacht)

Maud: Vitalis ik heb een beetje honger.

Romana: Sorry jongen ik had me niet zo moeten laten gaan. Stom van me.

José: Ach nou het ging best hoor.

Romana: We moeten hier zo snel mogelijk weg.

Imke: Maar er is sneeuw voorspeld.

Romana: Ik weet het.

Maud: Hebben we misschien nog ergens een heel klein stukje brood?

Romana: Ja maar dat bewaren we voor straks. We moeten nog 25 mijl afleggen dus stop alle moed maar in je benen jongen.

(Iedereen: Vlucht regenwulpen)

(Dan pikt Capi een zakje met stukje brood)

Romana: Ho jij ho Capi! (Op een hele strenge doch rechtvaardige manier neemt zij het brood af en corrigeert Capi) Laat eens zien wat heb je in je hand, andere hand, allebei je handen. Raap eens op. Ja kom maar hier brengen. En zeg sorry. (Capi piept) Is dat sorry? Echt sorry. Capi is een dief die krijgt vanavond geen eten. (Capi jammert)

7. Sneeuwstorm, houthakkershut

(Ze krijgen het koud. Joli Coeur gaat klappertanden)

Romana: Heb je het koud Joli Coeur?

(Joli Coeur zegt zoets als: nou gaat wel hoor)

Imke: Hij mag mijn das wel om.

Romana: Nee die moet je zelf houden.

José: Ik denk aan pannenkoeken.

Imke: Eerst wist ik niet wat een sneeuwstorm was, maar toen ineens wel.

Maud: En nu biggelt er een traan over m'n wang. Kijk hij bevriest.

Romana: We gaan hier rechts af. Ik dacht het wel, dat hier een houthakkershut zou staan.

Maud: Is het nu tijd voor brood?

(Zerbino bromt naar haar)

Romana: Inderdaad Zerbino eerst vuur maken.

Imke: (JC bibbert over z'n hele lijf) Zo'n aap is niet geschikt voor dit klimaat.

(Maud blaast in het vuur, rood licht, alles valt stil)

(Jose doet wolvengeluid)

Romana: We moeten wakker blijven om het vuur aan te houden. Dat houdt de wolven op afstand.

(Anastasiia piept een beetje als Dolce)

Romana: Nou vooruit Dolce krijgt een stukje brood.

(Anastasiia loopt naar achter)

(Zerbino bromt)

Romana: Goed Zerbino jij ook, hier vangen.

(Duarte vangt brood, loopt naar achter)

(Capi piept, maar krijgt geen brood van Vitalis)

Romana: Nee, capi, nee.

Romana: Remi, hou jij de wacht? Je hoeft alleen maar af en toe een tak op het vuur te gooien. Lukt dat?

Maud: Tuurlijk.

(Romana ogen dicht, rest probeert niet te slapen; knikkebollen. valt langzaam onder het lopen in slaap, ogen dicht en weer open en dan vallen we allemaal op de grond. En springen we weer omhoog. Behalve Duarte en Anastasiia, die blijven liggen)

Allen: Sorry, o nee, ik kon er niks aan doen, o sorry, o wat stom, ja het is mijn schuld. O wat erg, sorry, nee dit had niet mogen gebeuren. Het is allemaal mijn schuld. Het spijt me zo. (door elkaar heen, stop...)

Maud: Het vuur is uit. Waar zijn Dolce en Zerbino? Ik hoor de wolven.

Imke: Vitalis zeg nu iets, waarom zegt u niks?

Maud: Hij geeft geen antwoord. Waarom wordt u niet boos, Vitalis? Het is toch mijn schuld dat Dolce en Zerbino dood zijn?

Imke: U mag me ook best slaan ofzo.....

Romana: We gaan naar Parijs.

Sneeuw

Imke: En nu gaat Joli Coeur ook nog dood van de kou. (Djurre op) (aapje valt op grond)

Djurre begint Sealife

Romana: Misschien heb ik er verkeerd aan gedaan je bij moeder Barberin weg te halen.

Maud: Dit mag u nooit meer zeggen Vitalis.

José: Ik kon daar toch niet blijven.

Maud: U heeft er voor gezorgd dat ik niet naar een tehuis hoefde.

José En dat ik kan lezen.

Jurriën: En toneelspelen.

Imke: En zingen. U heeft me alles geleerd. Echt alles.

Jurriën: In Parijs kunnen we misschien nieuwe dieren kopen.

Djurre: 1 couplet

Romana: Wat ben je toch dapper lieve Remi en wat ben ik blij dat ik jou ontmoet heb. Later zal het allemaal beter gaan. Hou je het nog vol?

Maud: Tuurlijk.

Imke: Ja, tuurlijk

(Allen in de sneeuw liggen.)

(Djurre zingt 2x couplet ?) (onder aah: Maud staat op)

Maud: (staat op) Vitalis is dood. Ik ben alleen.

(Art piept)

Maud: Alleen met Capi. (Capi staat op, blaft, Maud aait over zijn neus)

(Capi haalt een briefje uit de broekzak van Vitalis. Maud leest het met moeite)

Signor Garofoli, Rue de Lourcine 11 Parijs

Maud: We gaan naar Parijs.

Imke: Ja we gaan naar Parijs.

Drone

Deel IV, In de stad

(Stad. Zwart. Winter. Donker, actie, detective-achtig, boevenwereld. Korte incidenten. Meer filmische muziek/geluid. Haser. Mist. Lichtbundels, industrieel. Een wolk van kartonnen huizen die steeds beweegt. Op de fries mist lucht. Dansexplosies)

Stad 1 huizen: hoog

1.Aankomst Parijs bij Garofoli

José: In Parijs groeit er goud aan de bomen.

Imke: Ja, dat dacht ik.

Maud: Maar dat is niet zo.

Jurriën: Nee, het stinkt hier.

Romana: Straten met modder en drek. Dikke drek.

José: Wat staan de huizen hier dicht op elkaar.

Maud:Laten we terug gaan.

(Capi jankt)

José: Ik wil terug naar moeder Barberin.

(hoge prak opgeduwd door Bas. Opgevangen en op plaats gezet door Imke en Jose)

Jurriën: Ik ook.

Maud: Er is helemaal geen terug.

(Capi blaft)

(Maud springt op de prak)

(Bij Garofoli)

Romana: Hoi

Maud: Hoi

Romana: Is meneer Garofoli thuis?

Maud: Nee hij komt pas over twee uur terug.

(Capi blaft)

Maud: (is bang voor hond) Leuke hond.

Romana: Kan ik hier wachten?

Maud: Zou ik niet doen.

José: Nou ik heb niks te doen, dus ik wacht hier wel.

(Capi blaft)

Imke: Capi terug, af!

Romana: Capi geef m maar n pootje. Zeg maar dag.

Art: Daag. Ik heb geen zin meer om die hond te spelen.

Jurriën: Ik wil het wel doen. Blaft (Doet iets wilds, vriendelijks tegen Maud)

Maud: Hoi. Ik ben Mattia.

Imke: Ik heb ook wel zin om Mattia te spelen.

Art: Ja ik ook.

Maud: Nu ben ik het even, ok?

José: Waarom zit er een slot op de soeppan?

Maud: Omdat Garofoli bang is dat ik soep uit de pan steel. Alle jongens werken op straat behalve ik. Omdat ik niks kan en omdat ik lelijk ben. Want eerst had ik het wel gedaan, maar omdat mensen liever geld aan een mooie jongen geven, gaven ze me niks. Nu moet ik huishouden. Aan jou zouden ze wel iets geven, denk ik.

Imke: Denk je?

Maud: Kom je hier ook in dienst?

Imke: Als dat zou kunnen.

Maud: Zou ik niet doen. We lijden hier honger.

José: Maar als ik alleen blijf, lijd ik ook honger.

Maud: Jij kan toch wel iets.

Art: Ik weet niet.

Maud: Je moet hier iedere avond tien stuivers mee naar huis nemen. En voor alle stuivers die je minder hebt krijg je stokslagen. Hij slaat me zelfs op m'n hoofd. Ik zou hier niet blijven.

Imke: Waarom blijf jij hier dan?

Maud: Omdat Garofoli m'n oom is en omdat ik het aan m'n moeder beloofd heb.

José: Maar weet je moeder wel hoe het hier is dan?

Maud: Weet ik niet. Ze is in Italië. Weg!..... Garofoli komt thuis..... weg.

(Ines en Jurrien kijken toe, Duarte op stelten als Garofoli, komt van links op. Rest in duw choreografie. Imke zet bakje neer. Imke telt geld:10 stuivers, Ana telt geld:10 stuivers, Art heeft er maar 6. Krijgt riemslagen van Jose. Garofoli loopt rond en weer af naar links, een portugees gedicht scanderend)

Maud (springt weer op prak): Wil je nu nog blijven?

Imke: Maar jij wil toch ook niet blijven?

Maud: Maar ik moet.

Imke: Onzin.

Maud: Mag ik dan met jou mee. Ik kan echt van alles. Alsjeblieft. Ik kan echt heel veel. Ik kan je echt helpen en ik kan heel leuk glimlachen en om geld vragen en ik doe alles wat jij zegt wat ik moet doen en ik hoef geen geld alleen maar eten. Mag ik met je mee? Maar een ding, wil je me niet op mijn hoofd slaan, want daar ben ik zoveel op geslagen dat kan ik niet meer verdragen.

Romana: En je kunt rijmen....

José: Kan je ook zingen?

Maud: Weet ik niet.

Romana: Vanaf nu wordt Mattia de vriend van Remi voor de rest van het verhaal. En dan vluchten we samen, weg van die verschrikkelijke Garofoli.

(dans: explosie 1, prak weer af door dansers)

2.Samen musiceren

Imke: Maar het valt nog niet mee om geld te verdienen.

(Bedelen. Act Anastasiia, Jurrien als hond/Ana lukken niet.)

José: Ik heb honger.

Romana: Maar één geluk: hoe dunner je eruit ziet hoe meer medelijden. De mensen moeten denken dat kind gaat dood van de honger....dan geven ze.

Imke: Mevrouw, het gaat niet zo goed met m'n vriend.

Samenzang a capella

Romana: Ik wist niet dat je kon zingen Mattia!

Maud:Nee ik ook niet.

Romana: Met zingen hebben we zoveel geld opgehaald dat we in een hotel kunnen.

Imke: Nee we gaan sparen. Ik wil een koe kopen voor moeder Barberin.

Maud: We zijn rijk.

José: En toen zagen jullie mij lopen.

Imke: En wie was jij?

José: Vader Barberin.

(Iedereen rent weg, Ines wordt tegen gehouden door Jose)

José: Waar is dat kind? Waar is dat rot kind? Iemand Remi gezien? Het is een bleke, magere, lelijke jongen met donker haar en krullen.

(Iedereen loopt weer 1 voor 1 op)

Imke: Nee Remi heeft stijl haar.

Romana: En volgens mij is het juist een lekker ding.

Remco: En hij is niet bleek, hij heeft ouders die niet uit Frankrijk komen. Uit Spanje misschien of Noord Afrika.

Romana: Vader Barberin in Parijs?

Art: We gaan naar moeder Barberin.

Imke: Ja...

(Iedereen draait zich om, stad gaat omhoog. Lucht wordt weer blauwer)

3. Bij moeder Barberin

Romana: Remi! Remi... wat ben je gegroeid. Laat me naar je kijken. Oh lieve jongen.

Maud: En toen zei moeder Barberin de woorden die Remi's leven totaal veranderde.

Romana: Maar weet je dan niet dat vader Barberin naar je op zoek is? Hij heeft bericht van je échte ouders.

Art: Heb ik echte ouders?

Imke: Natuurlijk heb ik echte ouders.

José: Ja iedereen heeft echte ouders. Alleen kan je ze soms niet vinden.

Romana: Hier, neem je zwanendonzen manteltje mee. (geeft m aan Art)

The Swancape

4. Overlijden vader Barberin

Stad gaat weer naar beneden

(Iedereen loopt naar voren, Remco loopt door ze heen)

Remco: (loopt rond als priester, geeft handen etc.) Vader Barberin is altijd een goeie vriend geweest en een prettige collega. En hij heeft ook altijd goed voor moeder Barberin gezorgd. We zullen met liefde aan hem blijven denken. Gecondoleerd, sterkte, mijn oprechte deelneming, houd moed.

José: Ben ik dood?

Imke: Ja, vader Barberin is dood!

Romana: ah...NEE!

Jurriën: Shit!

Maud: Ah nee dit verzin je toch niet.

Imke: vader Barberin heeft dus nu het geheim van mijn echte familie in z'n graf mee genomen.

Romana: Ah nee, dit vind ik niet te doen.

José: Maar er moet toch iets zijn, een brief of een teken of iets?

Imke: (Engels accent speelt Milligan) Aha jij bent Remi. Ik ben Lord James Milligan, misschien kan ik je helpen.

(Capi/Jurriën blaft tegen hem)

Maud: Af Capi af.

Imke: (als Milligan) Er is in Londen een notarisbureau dat de belangen van jouw familie behartigt: Greth and Galley, Green Square. Zij weten meer over jouw echte ouders.

Maud: Hoe weet u dat?

Imke: Ik heb ze ontmoet.

Romana: Echt, waar zijn ze?

Imke: Vraag niet teveel. Vraag niet teveel

José: Ja, nee, kom laten we gaan....

Imke: Maar hoe weten we of die man echt iets van Remi's ouders weet?

José: Ja, nee, maakt niet uit. Schiet nou oooop. Mijn échte ouders zijn Engels. Yes!

Romana: Green Square dat klinkt goed. Green is groen. Alles groen, met een park en een lange laan met bomen. En een lommerrijke omgeving. Groen en lommerrijk. Mooi woord lommerrijk.

Jose: Mattia ik heb echt ouders!

Maud: (twijfelt) Okay.. we gaan naar Londen.

Paarden tocht

5. Naar Londen

Stad 2 lager

(We doen rijtuig dat steeds langzamer gaat)

Remco: (als koetsier) Sorry, I won't go here, to dangerous, sorry.

Imke: Mattia versta jij hem?

Maud: Ja hij zegt dat ie niet verder gaat, te gevaarlijk, zegt hij, dat we verder moeten lopen.

Imke: Spreek jij Engels?

Maud: (vraagt de weg in kinder Engels) Yes. Green Square? Yes Okay Thank You. Goodbye.

(huis van de notaris naar beneden)

(Romana en Remco halen prak)

Remco: (vrouw die de deur open doet) Who are you?

José: Is de notaris thuis?

Remco: Excuse me?

José: Ik ben Remi, speak you Frans?

(Remco roept iemand. Doet fake Engels dat we niet verstaan: vrouw die notaris roept)

Romana: (als notaris) Zo Young man.... Zeg het maar wat kom je doen?

José: Ik zoek mijn echte ouders, die hebben me vroeger verloren en die willen me nu terug, heb ik gehoord.

Romana: Ja dat klopt.

Remco: Jaaa

Romana: Dan moet je dit hier invullen.

Remco: Vul maar in

(Ines wordt doorgegeven. Er volgt een hele serie papieren die Remi moet invullen en ondertekenen.

Serie belangrijk doenerijen met papieren overal)

Romana: Maar ho (met Remco) ho-ho- hoe weten we dat jij de Remi bent die we zoeken?

Remco: Ja, hoe weten wij dat?

José: Ik heb een zwanendonzen manteltje.

Romana: Heel goed geef dat maar hier.

Remco: Ja geef maar hoor. Geef nou hier!

José: Nou liever niet.

Romana: Wij zullen het verder regelen.

Remco: Ja, toe maar

Romana: Geef maar hier.

Remco: Geef nou.

(ze maken ruzie om het manteltje.)

(dancers: explosie 2 voor op)

deur naar beneden tweede prak in

Imke: (vanaf papieren) Zo, nu weten we tenminste waar we naar toe moeten.

Maud: He Remi, zou jouw familie mij ook wel willen ontvangen?

Jose: Ja natuurlijk, Mattia, ze zijn vast rijk genoeg.

Romana: (leest) Red Lion Court, de huizen zijn hier nog armoediger dan in het armoedigste dorp van Frankrijk. De naam is Driscoll, mijn naam.

6. Boevenfamilie

Notaris huis gaat omhoog

(De dancers en Remco en Djurre zijn de nieuwe familie op twee prakten totaal lamendig en slap. Twee groepen tegenover elkaar)

Allen: Hallo, hoi, dag.

(Jose aarzelend een hand te geven)

Maud: Remi dit is je familie niet.

José: Ssstttt! Goh vader prettig om met u kennis te maken.

Djurre begint Cheer ye up

Remco: (als boevenvader) Nou jongen genoeg gepraat, ik zou zeggen vanavond op tijd naar bed. Zeg je moeder maar welterusten.

(Jose geeft Ana een handkus)

Maud: (fluistert tegen José) Die vrouw heeft vlashaar en die huid, sorry maar dat kan je familie toch helemaal niet zijn.

José: We moeten gewoon een beetje wennen Mattia. Dat ze niet zo rijk zijn als we gedacht hadden, betekent nog niet dat we niet van ze kunnen houden.

Maud: Daar gaat het niet om.

Romana: Ik moet wel toegeven dat ik me minder blij voel dan ik had verwacht.

José: Alsof geld alleen gelukkig maakt.

Maud:Ja, nee echte familieliefde is natuurlijk veel meer waard....maar ik weet niet....

Jos: En we krijgen hier te eten.

Romana: Ik wil niet twijfelen, maar ik twijfel toch.

Imke: Het is gewoon wennen een echte familie.

(Capi/Jurriën begint te blaffen)

(muziek stopt Djurre en Remco van de prak af. Gevecht tussen de dansers)

Romana: SSSStttt.

(Ze kijken door een deur en doen verslag van vreemde diefstalbewegingen)

Imke: Kijk, ze zijn met spullen aan het schuiven.

Maud: Er komt een groot luik tevoorschijn.

José: Ze hebben allemaal kleding met labels er nog aan.

Imke: En die knippen ze er nu af.

José: En nu stoppen ze die kleding in dat luik.

Maud: Ik zie allemaal dure spullen.

Jurriën:(blaft eerst) sssstttt Capi sssttt.

José: Er zijn nog twee vreemde mannen bij ook. Mattia weet jij wat policemen betekent?

Maud: Ja politie.

Romana: Mijn echte familie zijn dieven.

Imke: En ik zie ook die Lord James Milligan. SSSstttt.

Remco: (als boevenvader tegen Imke)Maakt u zich geen zorgen, ik zorg er echt wel voor dat u de enige erfgenaam wordt. Daarvoor sta ik persoonlijk garant. (lacht hard) Maar ik moet wel meer geld.

Imke: (als Milligan)U vraagt iedere keer meer voor die jongens. Ik ben niet gek. U krijgt 50 pond meer niet.

Jurrien: Waar zou dat over gaan?

Romana: Over Remi en Mattia natuurlijk. Die Milligan betaalt geld voor ons.

Imke: (Als Milligan) Ik heb genoeg van jouw chantage!

Romana: Ik geloof dat we opnieuw verkocht zijn.

José: We zijn verkocht aan een dievenfamilie!

Maud: Ja, zie je wel!

Romana: Eén voordeel: dan zijn deze dieven niet mijn echte familie.

7. Inval politie en gevangenis

Jurriën blaft heel hard!!

Gevangenis toren komt naar beneden

(Er komt een politie inval, dansexplosie 3, zwaailicht alarm lawaai, Remi komt in de gevangenis achter een raam boven. Capi blijft door blaffen)

Jurrien: Ik heb niks gedaan. Nee echt niet, ik heb er niks mee te maken. Ja die hond is van mij, maar die heeft er ook niks mee te maken, echt niet. Dat is m'n vader of ik weet niet of t m'n vader is. Nee dat is m'n vader niet. Ik ben onschuldig, echt!

Maud: (rent naar Imke) Meneer Milligan help ons! Remi is gevangen genomen.

Imke: Waarom zou ik?

Maud: U hebt ons toch hierheen gebracht.

Imke: (als Milligan) Ja om definitief van jullie af te zijn.

Jose:Waarom?

Maud: U bent toch Remi's oom. Waarom wilt u 'm niet helpen?

Imke: (als M)Hij is geboren en dat had nooit mogen gebeuren. Als Remi er niet was geweest was ik nu rijk. Schatrijk.

Maud: Maar daar kan hij toch niks aan doen.

Imke: (als M) Laat hem maar lekker in de gevangenis wegrotten, dan kan ik eindelijk al het geld van z'n moeder erven. En nu wegwezen landlopers ksst, ksst, ksst.

Maud: Capi kom we moeten Remi redden.

(Art piept als Capi. Jurriën zit in gevang, José schijnt bij met zaklamp, Jur laat zich naar beneden helpen. Bevrijd. Toren weer omhoog)

(Iedereen valt elkaar in de armen, draaien)

8. Achtervolgen Milligan

hek achterop naar beneden in de verte arcadisch landschap zichtbaar

(iedereen: hight five, vallen elkaar in de armen)

Romana: Ik ben blij dat ik jou nog heb Mattia.

Maud: Ik ben ook blij dat ik jou heb, Remi.

(Djurre op). Ramblin' Man 1e stuk

Imke: Die Milligan heeft ons dus aan een paar dieven verkocht.

José: En hij wilde Remi niet eens uit de gevangenis halen.

Imke: Nee hij wil al het geld van Remi's moeder erven.

Jurriën: Hij wil dus eigenlijk dat ik dood ben.

Romana: Ja zoiets.

Imke: Daar heb je hem, die Milligan.

(iedereen draait om)

Ramblin' Man 2e stuk

Romana: Als die man familie is kan dus vertellen waar m'n echte moeder woont.

Art: Achter hem aan. (alle dansers willen nr achteren rennen, worden door de acteurs tegen gehouden)

José: Kijk uit voorzichtig!

Maud: wacht!

Imke: Die man is gevaarlijk! Kijk uit!

Ramblin' Man 3e stuk

Romana: (ze verdringen zich bij de deur naar achteren en doen verslag door steeds naar voren te rennen) Milligan gaat een huis binnen.

Jurriën: Een gigantisch huis.

José: Een paleis.

Maud: Met een subtropische tuin.

Imke: En nu gaat t ie huis weer uit.

Romana: Zo die is mooi weg, die engerd.

Ramblin' Man 4e stuk

José: Ik zie een vrouw in de tuin lopen.

Maud: Een mooie vrouw.

Romana: Dat is ze. Ze is het, ik weet het.

Maud: JA! Mama mama mama mama

Imke: Heb jij dat zwanendonzen manteltje nog?

José: Ja.

Imke: Geef eens. Ik ga naar binnen.

(Geven manteltje door, van rechts naar links)

Maud: Zou je dat wel doen?

Ramblin' Man 5e stuk

José: Kom we gaan.

Jurriën: Nee wacht.

(iedereen gaat af, behalve Jurriën, Ines en Djurre)

Jurriën: Ik durf niet.

Djurre: ik ook niet.

Ines: Ik durf ook niet.

Jurrien: wat?

Ines: Ik durf ook niet.

Jurrien: Ik durf wel. Of misschien, Ah nee. Ah nee. Hoe zie ik eruit? Ah nee, ok ik ga.

Ines: Goed! (Ines en Djurre gaan af)

Jurrien: of wacht. Ah nee...(jankt als Capi) . Oke Capi. goed nu ga ik.

(alle kartonnen huizen omhoog)

Romana: (komt achter op): Remi.

Djurre en Remco beginnen hofdans

Deel V, Epiloog

Open ruimte. Licht, bal, feest. Aankomst huis van Madame Milligan. Iedereen draagt zwanendonzen manteltjes en mooie jurken. Fries met blauwe lucht.

Finale muziek, hofdans. Arcadisch landschap

Moniek Merkx, 18 december 2013